

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hyberská 18, Praha 1

osobně: *J.B.* obávkou: *J.B.*

Došlo dne: - 2 - 08 - 2013

(3)

.....krát ..... příloh
kolky ..... podpis

Městský soud v Praze
pracoviště Hyberská
Hyberská 18
111 21 PRAHA 1

Čj. UOOU-05977/13-4

Praha 29. července 2013

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
ke sp. zn. 10 A 147/2013

Žalobce: Česká republika – Vrchní státní zastupitelství v Praze
se sídlem nám. Hrdinů 1300, 140 65 Praha 4
IČ: 49625586

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

DVOJMO

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“ nebo „žalovaný“) ve stanovené lhůtě jednoho měsíce (výzva s žalobou byla Úřadu doručena dne 10. července 2013) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci, tj. správní spis sp. zn. UOOU-01310/13.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 7. června 2013 čj. UOOU-01310/13-16 bylo vydáno v rámci řízení vedeného Úřadem s žalobcem ve věci zveřejnění osobních údajů jeho zaměstnanců.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce zveřejnil na své elektronické úřední desce dokument obsahující osobní údaje svých zaměstnanců v rozsahu jméno, příjmení a výše hrubého příjmu, přičemž v případě zveřejnění údajů u 42 z těchto zaměstnanců shledal Úřad porušení zákona.

Úřad proto rozhodnutím čj. UOOU-01310/13-10 ze dne 8. dubna 2013 rozhodl o tom, že se žalobce shora uvedeným jednáním dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. a uložil mu pokutu ve výši 100.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí byl poté zamítnut rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-01310/13-16 ze dne 7. června 2013, které nabylo právní moci dne 7. června 2013.

II.

Žalobce v podané žalobě opakuje svoje argumenty, které již uvedl v rozkladu, a se kterými se žalovaný řádně vypořádal. Žalobce nijak nezpochybňuje skutkový stav věci. Pokud se jedná o zveřejnění údajů Nejvyšším státním zastupitelstvím, žalovaný uvádí, že v daném případě nebylo cílem porovnávat jednotlivé žádosti o informace, ostatně ze zveřejněné informace Nejvyšším státním zastupitelstvím ani nevyplývá, že by tak učinilo na základě konkrétní žádosti (povinný subjekt může zveřejnit informace i bez žádosti), ale pouze poukázat na to, jak lze vhodným způsobem řešit konflikt práva na informace a práva na ochranu soukromí.

K jednotlivým bodům žaloby poté žalovaný uvádí následující.

Žalobce opakovaně poukazuje na to, že v daném případě postupoval podle zákona, přičemž k přezkoumání tohoto postupu nemá Úřad zákonné zmocnění. Žalovaný k tomuto uvádí, že v obou rozhodnutích dle svého názoru přesvědčivě odůvodnil, proč postup žalobce není v souladu se zákonem, a to konkrétně se zákonem č. 106/1999 Sb. a zákonem č. 101/2000 Sb. Jelikož není dle žalovaného pochyb o tom, že jednání žalobce je zpracováním osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., je zde také dána pravomoc Úřadu k doзору nad tímto zpracováním osobním osobních údajů (ve smyslu § 2 odst. 2, § 28 a § 29 zákona č. 101/2000 Sb.). Při výkonu dozoru nad zpracováním osobních údajů musí samozřejmě Úřad vykládat a posuzovat i řadu zvláštních předpisů, které upravují jednotlivá dílčí práva a povinnosti při nakládání s osobními údaji. Jinými slovy, Úřad je nejen oprávněn, ale také povinen, při výkonu svých pravomocí přezkoumat, zda byl postup žalobce v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., neboť teprve na základě tohoto závěru lze posoudit soulad zpracování osobních údajů se zákonem č. 101/2000 Sb.

Opačný závěr, tedy že může existovat zpracování osobních údajů, které nepodléhá doзору Úřadu, by byl v rozporu jak se zákonem č. 101/2000 Sb. (ten vyjímá z dozorové pravomoci Úřadu v § 29 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pouze zpravodajské služby), ale také směrnicí 95/46/ES. Současně by ponechával mimo jakoukoliv kontrolu veškeré činnosti státu při nakládání s osobními údaji, pokud by se jednalo o úkony podle části čtvrté správního řádu.

Žalobce dále uvádí, že nemohl postupovat jinak, než osobní údaje žadateli poskytnout a současně je zveřejnit, neboť tato jeho povinnost vyplývá z § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 57/2010-85. Žalovaný je nadále přesvědčen, že žalobce byl povinen nejprve provést tzv. „test proporcionality“ a teprve na základě jeho výsledku rozhodnout o žádosti o poskytnutí informace.

Žalovaný v této souvislosti uvádí, že k otázce poskytování informací o příjmech z veřejných prostředků (ať již platů nebo dotací) existuje judikatura Soudního dvora Evropské unie (vzhledem k množství případů projednávaných tímto soudem lze hovořit i o judikatuře ustálené), která dospívá ke shodnému závěru jako Úřad, který lze učinit již na základě aplikace čl. 7, čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod. V rozsudku Rechnungshof v. Österreichischer Rundfunk ve spojených věcech C-465/00; C-38/01; C-139/01 soud konstatoval, že „Rovněž vyvstává otázka, zda nebylo dostatečné informovat širokou veřejnost pouze o odměnách a jiných peněžitých výhodách, na které mohou mít nárok osoby zaměstnáváné dotčenými veřejnými subjekty na základě smlouvy nebo na základě zákona, a nikoli o částkách, které každá osoba skutečně pobírala během posuzovaného roku a jejichž proměnná část mohla záviset na její rodinné a osobní situaci (bod 88). Pokud jde o závažnost zásahu do práva na respektování soukromí dotčených osob, není vyloučeno, že tyto osoby byly poškozeny na základě záporných dopadů publicity týkající se jejich profesionálních příjmů, zejména pokud jde o pracovní vyhlídky, které by se jim otevřely v jiných podnicích umístěných v Rakousku nebo jinde, které nepodléhají dohledu Rechnungshof (bod 89).“ Soud přitom posuzoval právní úpravu v Rakousku, ze které vyplýval dohled Účetního dvora (spojený se zveřejňováním informací) nad příjmy, pokud konkrétní osoba pobírala alespoň po dobu jednoho roku ze dvou předcházejících let plat nebo starobní důchod, jež byly ročně vyšší než čtrnáctinásobek 80 % výše měsíčního základu stanoveného zákonem (tj. čtrnáctinásobek částky 5.887,87 eur v roce 2000). Je tedy zřejmé, že tato právní úprava stanovovala konkrétní hranici, a to relativně vysokou, od které měla podléhat informace o výši platu kontrole (i veřejné), a přesto i v případě takové právní úpravy vznikly pochybnosti o jejím souladu s právem na soukromí garantovaným čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „EÚLP“) a právem na ochranu osobních údajů dle směrnice 95/46/ES. Současně je zřejmé, že zákon č. 106/1999 Sb. žádné takové omezení neobsahuje a naopak výše uvedený výklad Nejvyššího správního soudu může vést k tomu, že takovou hranici není třeba dovodit ani výkladem.

V rozsudku Evropská komise v. The Bavarian Lager Co.Ltd, C-28/08 P poté soud posuzoval vztah práva na informace a práva na ochranu soukromí a osobních údajů a jednoznačně konstatoval, že nelze automaticky a bez dalšího dát přednost právu na informace před ochranou soukromí.

Konečně v rozsudku ve spojených věcech C-92/09 a C-93/09 (Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert proti Hessensku) soud zrušil právní úpravu v článku 42 bod 8b a článku 44a nařízení Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. června 2005, o financování společné zemědělské politiky, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1437/2007 ze dne 26. listopadu 2007, v rozsahu, v němž pokud jde o fyzické osoby, které jsou příjemci podpor z EZZF a EZFRV, tato ustanovení vyžadují zveřejňování osobních údajů o všech příjemcích, aniž činí rozdíl podle takových relevantních kritérií, jako je doba, po kterou takové podpory dostávali, frekvence podpor nebo jejich typ a výše. Soud v odůvodnění konstatoval, že „I když v demokratické společnosti mají daňoví poplatníci právo být informováni o využívání veřejných prostředků (viz výše uvedený rozsudek Österreichischer Rundfunk a další, bod 85), nic to nemění na tom, že vyvážené poměření jednotlivých dotčených zájmů vyžadovalo, aby dotyčné orgány před přijetím ustanovení, jejichž platnost je zpochybňována, ověřily, zda zveřejňování jmenovitých údajů o všech dotčených příjemcích a přesných částkách, které každý z nich obdržel z EZZF a EZFRV – a to aniž je činěn rozdíl podle délky trvání, frekvence nebo typu a výše obdržených podpor – prostřednictvím jediné internetové stránky v každém členském státě, která je volně přístupná, nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení legitimně sledovaných cílů, s ohledem zejména na zásah do práv přiznaných články 7 a 8 Listiny, ke kterému takové zveřejnění vede (bod 79). Pokud jde o fyzické osoby, které jsou příjemci podpor z EZZF a EZFRV, nezdá se přitom, že by se Rada a Komise snažily provést takové vyvážené poměření zájmu Unie na zajištění transparentnosti jejich kroků, jakož i optimálního využití veřejných prostředků na jedné straně a základních práv zakotvených v člancích 7 a 8 Listiny na straně druhé (bod 80).“

Z výše uvedených rozsudků Soudního dvora Evropské unie je dle žalovaného zřejmé, že při zveřejňování, resp. poskytování informací, které mají charakter osobních údajů, je třeba hodnotit, zda platná právní úprava ob stojí ve vztahu k právu na soukromí dle čl. 8 EÚLP, tedy zda zásah do práva na soukromí (příjemců veřejných prostředků) je v souladu se zákonem a nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Současně je třeba přihlídnout k tomu, zda odepření takové informace není omezením práva na svobodu projevu (práva vyhledávat informace) dle čl. 10 EÚLP.

III.

K opakující se argumentaci žalobce zněním § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a tvrzením, že nemohl postupovat jinak, žalovaný dále uvádí, že dle jeho názoru je toto ustanovení (tj. § 8b zákona č. 106/1999 Sb.) v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Žalovaný spatřuje protiústavnost citovaného ustanovení v tom, že nijak nerozlišuje mezi příjemci veřejných prostředků, ačkoliv v době, kdy jsou ročně veřejné prostředky přerozdělovány v míře blízké se 50% HDP, je zřejmé, že je nutné mezi jednotlivými situacemi rozlišovat. Dle žalovaného je přitom zjevné, že na základě tohoto ustanovení dochází k zásahu do práva na soukromí a informační sebeurčení osob, tedy do práva garantovaného čl. 10 Listiny základních práv a svobod, neboť jsou třetím osobám poskytovány, resp. zveřejňovány, informace týkající se osobních a majetkových poměrů příjemců veřejných prostředků. Uvedené ustanovení přitom není dostatečně určité ani předvídatelné v otázce vymezení příjemce veřejných prostředků, resp. situace, kdy je zde legitimní zájem veřejnosti na informace a kdy převládá právo na soukromí. Jak žalovaný uvedl výše, nutnost tohoto rozlišování vyplývá z judikatury Soudního dvora Evropské unie, ale také z odborné literatury (srov. Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2012, s. 286.). Žalovaný si přitom nedovede představit situaci, kdy by právo veřejnosti na informace o platu učitelky, knihovnice, rejstříkářky, zapisovatelky, vychovatelky v mateřské škole, řidiče MHD, popeláře apod. mělo převážet nad právem na soukromí těchto osob, a především z jakého důvodu by se tak mělo stát. Vzhledem k tomu, že zákon test proporcionality výslovně neobsahuje, a žalobce jeho nezbytnost (i s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu) popírá, domnívá se žalovaný, že uvedené ustanovení samo o sobě nemůže obstát. Požadavky na právní úpravu, která zasahuje do soukromí, přitom stanovil Ústavní soud např. v nálezu Pl. ÚS 24/10, dle kterého *„K omezení osobní integrity a soukromí osob (tj. k prolomení respektu k nim) tak ze strany veřejné moci může dojít jen zcela výjimečně, je-li to v demokratické společnosti nezbytné, nelze-li účelu sledovaného veřejným zájmem dosáhnout jinak a je-li to akceptovatelné z pohledu zákonné existence a dodržení účinných a konkrétních záruk proti libovůli. Esenciální předpoklady spravedlivého procesu totiž vyžadují, aby byl jednotlivec vybaven dostatečnými garancemi a zárukami proti možnému zneužití pravomoci ze strany veřejné moci. Ony nezbytné záruky sestávají z odpovídající právní úpravy a z existence účinné kontroly jejich dodržování, kterou představuje především kontrola těch nejintenzivnějších zásahů do základních práv a svobod jednotlivců nezávislým a nestranným soudem“ (bod 36.)*. Žalovaný je přitom toho názoru, že skutečnost, že poskytování informace o platu se týká zaměstnanců subjektů veřejné sféry, ještě tyto osoby nezbavuje práva na soukromí, resp. umožňuje bez jakékoliv procesní garance tímto způsobem (i svévolně) zasahovat do jejich soukromého života. Informace o příjmu, zejména pokud se jedná o plat či mzdu z hlavního pracovního poměru, je přitom zjevně informací detailně vypovídající o majetkových poměrech dotčené osoby, tedy dle žalovaného informací ryze soukromou a důvěrnou. Ústavní soud v citovaném nálezu dále konstatoval, že *„Taková právní úprava musí být přesná a zřetelná ve svých formulacích a dostatečně předvídatelná, aby potenciálně dotčeným jednotlivcům poskytovala dostatečnou informaci o okolnostech a podmínkách, za kterých je veřejná moc oprávněna k zásahu do jejich soukromí, aby případně mohli upravit své chování tak, aby se nedostali do konfliktu s omezující normou. Rovněž musí být striktně definovány i pravomoci udělené příslušným orgánům, způsob a pravidla jejich provádění tak, aby jednotlivcům byla*

poskytnuta ochrana proti svévolnému zasahování. Posouzení přípustnosti daného zásahu z hlediska zásady proporcionality (v širším smyslu) pak zahrnuje tři kritéria. Prvním z nich je posouzení způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), přičemž je zjišťováno, zda je konkrétní opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se pak jedná o posouzení potřebnosti, v němž je zkoumáno, zda byl při výběru prostředků použit ten prostředek, který je k základnímu právu nejšetnější. A konečně je zkoumána přiměřenost (v užším smyslu), tj., zda újma na základním právu není nepřiměřená ve vazbě na zamýšlený cíl, tzn. že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky převyšovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. [srov. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.)]" (bod 37). Žalovaný je přesvědčen, že uvedené požadavky ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. nespĺňuje, neboť není ve vztahu k testu proporcionality (tj. vymezení osob, u kterých informace poskytnuta být může z důvodu převažujícího veřejného zájmu) dostatečně přesné ani předvídatelné. Žalovaný proto navrhuje, aby Městský soud v Praze podle článku 95 odst. 2 Ústavy podal Ústavnímu soudu návrh na jeho zrušení a řízení přerušil.

Alternativně poté žalovaný navrhuje, aby Městský soud v Praze ze stejných důvodů, které jsou uvedeny výše, a zejména s přihlédnutím k rozsudku Soudního dvora Evropské unie Rechnungshof v. Österreichischer Rundfunk ve spojených věcech C-465/00; C-38/01; C-139/01, předložil Soudnímu dvoru dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie předběžnou otázku k posouzení toho, zda lze ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. vykládat v souladu s čl. 6 písm. c) a čl. 7 písm. c) směrnice 95/46/ES tak, že ukládá bez rozlišení poskytnout osobní údaje o příjmu každého zaměstnance veřejné sféry.

IV.

K bodu žaloby označenému III. žalovaný uvádí, že se jedná o doslova převzatou část III. rozkladu, se kterou se předseda Úřadu ve svém rozhodnutí vypořádal (na str. 7 a 8 a na str. 11). Z žaloby ovšem není zřejmé, zda žalobce tuto argumentaci zaregistroval, resp. z jakého důvodu a v čem ji shledává nesprávnou. Uvedené se ovšem vztahuje v zásadě na většinu použitých žalobních bodů. I z bodu IV. žaloby je zřejmé, že se jedná o přejetý text rozkladu, a použité formulace a odkazy fakticky směřují pouze proti rozhodnutí Úřadu (tj. prvostupňovému rozhodnutí) a nikoliv proti žalovanému rozhodnutí předsedy Úřadu (viz např. odstavec na str. 9 dole a na str. 10).

Žalovaný dále uvádí, že se nedomnívá, že by jednostranně a tendenčně vykládal judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Žalovaný je toho názoru, že je třeba rozlišovat dvě skutečnosti. Nejprve to, zda je při poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků nutné provádět test proporcionality, což dle žalovaného z uvedené judikatury jednoznačně vyplývá, a dále vlastní posouzení, jaké osobní údaje mohou být v každém jednotlivém případě poskytnuty. V případě vlastní aplikace testu proporcionality žalovaný odkazuje na odůvodnění obou napadených rozhodnutí, přičemž se domnívá, že akceptace argumentace žalobce by tento test fakticky negovala. Ačkoliv žalovaný nikdy nezpochyboval nutnost transparentnosti a důvěry veřejnosti jak v případě žalobce, tak ostatních orgánů veřejné správy, je toho názoru, že tyto aspekty nejsou dotčeny tím, pokud by žalobce respektoval přiměřeným způsobem soukromí svých zaměstnanců a informace v předmětném rozsahu neposkytl a nezveřejnil.

Pro úplnost poté žalovaný dodává, že pokud by převážil názor, že není třeba posuzovat střet práva na informace a práva na ochranu soukromí u jednotlivých případů, neboť test proporcionality provedl již zákonodárce v § 8b odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., poté se žalovaný domnívá, že uvedené ustanovení zákona je svým dopadem do soukromí protiústavní a odkazuje na výše uvedený návrh na předložení věci Ústavnímu soudu.

I k bodu VI. žaloby žalovaný uvádí, že se jedná o přejatou část rozkladu (doslovně), se kterou se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal, a z tohoto důvodu jako žalobní bod nemůže obstát (již pro svoji neurčitost, neboť je zřejmé, že směřuje proti něčemu, co v napadeném rozhodnutí předsedy Úřadu není uvedeno). Závěr žalobce, že je standardní, že orgány moci výkonné porušují zákony a proto to nelze považovat za přitěžující okolnost, považuje odvolací orgán za nesprávný. Ačkoliv by samozřejmě porušovat zákon neměl žádný subjekt, nepochybně v případě orgánů veřejné moci se zákonnost jejich postupu předpokládá automaticky.

V.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na nesprávném právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu